

Nieuwslink bijlage

15 april 2021

Van Witte Poort naar Dominicushof

Als ik dit schrijf kijk ik vanuit de personeelskamer uit op Energieweg, Hanos en Anac. Onvoorstelbaar dat deze plek ooit een landelijke aanblik bood, met groene landgoederen tussen twee mooie dorpjes. Een van die landgoederen was de Witte Poort, mooi gelegen aan het eind van de uitvalsweg van Nijmegen naar Hees en Neerbosch. Eeuwenlang werd de villa bewoond door rijke hoogwaardigheidsbekleders als ze even niet op hun bestuurspost in Nijmegen of elders in het land hoefden te zijn. De laatste bewoner, een dame alleen (afgezien van het personeel natuurlijk) vermaakte haar bezit aan de kloosterorde der Dominicanen. Die hadden al eeuwen een klooster aan de Broerstraat in het centrum van Nijmegen. De school die daaraan sinds 1856 verbonden was werd te klein, en in de jaren '20 van de twintigste eeuw werd er een nieuw Dominicus College gebouwd op de plek van de Witte Poort. Een trots katholiek gebouw zoals er nog veel staan in Nijmegen en omgeving, uit de tijd dat Nederland nog veel kerkelijker was. In de loop der jaren werd de school flink uitgewoond door de jongens die er ook overnachtten, in oorlogstijd door Duitsers en vluchtelingen, na WOII gaandeweg ook door meisjes en jongens zonder plannen om priester te worden. Het gebouw breidde ook uit naar het terrein waar de school nu ligt. De kloosterschool zelf werd rond 1990 gesloopt, de monumentale kapel fikte een paar jaar later helaas af.

Heel deze geschiedenis is na te lezen in een mooi boekje dat laatst uitkwam: *De geschiedenis van de Dominicushof. Van landgoed tot woonwijk*. Bewoners van het wijkje dat tegenwoordig tussen de school en de Dennenstraatkerk ligt, hebben het verleden van hun naaste omgeving te boek gesteld: een heerlijk zakelijk relaas over landheren en perceelverschuivingen op basis van gedegen archiefonderzoek, met soms een vleugje humor. De historie van de gebouwen van het Dominicus College wordt niet alleen in het boekje eer aan gedaan, maar ook in de woonwijk zelf: die is dertig jaar geleden aangelegd op basis van de plattegrond van de oude kloosterschool. Als je op het Jan Brinkhoffplantsoen door je ooghaars om je heen kijkt, kun je je wanen op de binnenplaats tussen de docentenvleugel, de lokalen en de slaapzalen, de keuken en de kapel. Het klokkentorentje tussen de wijk en de school is een concreet overblijfsel van de iets minder oude 'middenbouw' van de school. De woningtypen waar kopers op konden instappen, zijn genoemd naar de traditionele namen van de leerjaren van het oude Dominicus: Grammatica, Retorica enz. (i.p.v. klas 1, 2, 3...). Met hun wijk en met het boekje (verder gewijd aan bewonersvereniging en buurtactiviteiten) doen de bewoners de geschiedenis van de plek eer aan.

Ondertussen gaat die geschiedenis door. Ironisch genoeg werd het boekje plechtig overhandigd aan mij en een paar andere (oud-)collega's op de middag dat voor het eerst in de krant stond dat het Dominicus College wellicht (op deze plek) zou gaan verdwijnen. Mocht het ooit zover komen, dan is de Dominicushof een mooie herinnering aan de goede oude tijd. Van de wetenschap dat het gruis van de bakstenen van het oude schoolgebouw verwerkt is in de parkeerterreinen van het huidige schoolterrein (blz.57), kikker je minder op.

Ad Hereijgers, docent klassieke talen

De geschiedenis van de Dominicushof is geschreven door Kees Bleijerveld, Peter Grotens, Jos Gunsing en Marco van der Wal. Meer info via bew.ver.dominicushof@gmail.com.

DE GESCHIEDENIS VAN DE DOMINICUSHOF
van landgoed tot woonwijk

